

Arrest

**nr. 121 989 van 31 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 februari 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 februari 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 februari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 augustus 2013.

1.3. Op 20 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 24 juni 1974 te Cairo. U stelt een orthodox Koptisch christen te zijn. Vanaf 1995 tot 2003 werkte u als bediende op het Griekse Consulaat-Generaal. Omwille van problemen met de Staatsveiligheid naar aanleiding van de publicatie van een bepaalde film op Youtube in 2001, vluchtte u in december 2003 naar Parijs met een Schengenvisum geldig voor drie maanden. Nadien verbleef u er nog tot september 2006 in de illegaliteit. Toen bleek dat uw problemen opgelost waren, keerde u terug naar Egypte. U opende een Italiaans restaurant en werkte er als chef van 2006 tot 2009.

Rond 18 september 2009 vielen 100 tot 150 salafisten uw restaurant aan. Allen waren zij gemaskerd, hanteerden zij zwaarden en vernielden zij tafels, stoelen en vensters. Omdat u uw echtgenote wilde beschermen, die reeds gewond raakte aan haar buik, werd u zelf zwaar geslagen op uw buik, been, arm en hand. Vanaf 2009 heeft u niet meer gewerkt omdat uw hand nadien verlamd was. Twee dagen voor de aanval op uw restaurant waren drie onbekende personen bij u langsgekomen om u ervan te overtuigen u te bekeren tot de islam en zo uw eigen veiligheid te verzekeren. Toen u weigerde, werd u bedreigd. De volgende dag hing er een papier op de voordeur van uw restaurant. Hierop stond de shahada (islamitische geloofsbelijdenis) geschreven alsook dat u pas veilig was als u moslim werd. Zo niet zou u vogelvrij worden verklaard. U verwittigde de politie maar zij susten u en verzekerden u dat er niets zou gebeuren. De volgende dag geschiedde alsnog hetgene u vreesde.

Samen met uw echtgenote vluchtte u langs de achterdeur naar een bevriende arts die uw bloeding provisoir stopte. Intussen staken de salafisten uw restaurant en uw twee auto's in brand en namen zij uw appartement in beslag. Dit alles schrijft u in wezen toe aan de familie A.(...) D.(...). Uw appartement bevindt zich immers in een gebouw dat volledig tot hun eigendom behoort. Alleen u kocht de eerste verdieping. Aangezien u volgens deze machtige familie een onreine christen bent, waren zij u liever kwijt dan rijk. Nu heeft de machtige familie A.(...) D.(...) alles in handen.

Gedurende drie maanden verbleven jullie bij verschillende vrienden, onder meer bij een vriend die in de Zes Oktober – stad woont. Daar bent u enkele dagen na het incident naar het ziekenhuis gegaan. Omwille van uw opvallend zware verwondingen werd al snel de politie ingeschakeld. In tegenstelling tot uw verklaringen, stelden zij echter een totaal verzonnen proces-verbaal op. Omdat u weigerde deze verdraaide versie te ondertekenen, waarschuwde de politiemann u voor grote problemen met de Staatsveiligheid. U vermoedde dat hij insinueerde dat u samen met de daders van de aanval voor de Staatsveiligheid zou worden geleid om het recht te doen geschieden en bleef aldus bij uw standpunt. De politie corrigeerde het proces-verbaal alsnog waarheidsgetrouw en verstuurde het, ditmaal wel door u ondertekend, door naar de bevoegde rechtbank. Eenmaal uit het ziekenhuis ontslagen dook u onder in een hotel waarna u verschillende kerken om hulp vroeg. Vanaf januari 2010 werd u door de kerk naar het klooster Mary Mina in Alexandrië gebracht.

Begin maart 2010 verliet u het klooster om enkele praktische zaken te regelen, toen u in de Zes Oktober – stad door de politie werd gecontroleerd. Na één uur te zijn vastgehouden op het politiekantoor, kwam de Staatsveiligheid u halen. U werd geblinddoekt en onder de grond vastgehouden. In april 2010 ondertekende u na zware foltering een schuldbekentenis waarin stond dat u jonge moslims probeerde te bekeren naar het christendom en dat u buitenlandse contacten onderhield in een poging het Egyptische regime ten val te brengen. Toen de rechtbank nadien inlichtingen over u inwon bij de Staatsveiligheid omdat er een zaak tegen u lopende was, gaf de Staatsveiligheid door dat u vanaf april werd vrijgelaten en zij verder geen weet over u hadden. In werkelijkheid hield de Staatsveiligheid u vast om te beletten dat u uw proces zou kunnen bijwonen en een advocaat zou inschakelen. Op 13 juni 2010 werd u bij verstek veroordeeld tot 25 jaar gevangenisstraf door de rechtbank van de Staatsveiligheid in El Zeitoun. De beschuldiging luidde proselitisme en samenzwering met het buitenland om de overheid in Egypte omver te werpen. Ondanks uw veroordeling werd u op 27 juli 2010 door de Staatsveiligheid vrijgelaten. Zij zouden dit hebben gedaan met de bedoeling dat u ofwel zou gedood worden door de D.(...) familie, ofwel opnieuw gearresteerd zou worden. Opnieuw dook u onder in het klooster Mary Mina in Alexandrië.

Op 10 februari 2013 vertrok u 's morgens met een boot vanuit Alexandrië. Na vier dagen varen, kwam u aan op het land en reisde u twee dagen verder met de bus. Nadien nam u een andere boot die u 3,5 dagen later op 20 februari 2013 tot in België bracht. Daags nadien vroeg u alhier asiel aan. Uw echtgenote en dochter verblijven in Egypte en houden zich sedert oktober 2010 eveneens schuil in het klooster Mary Mina in Alexandrië.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteaktes van uw echtgenote en dochter, twee medische attesten, drie originele attesten van de Koptische kerk, drie werkbadges, het huurcontract van uw restaurant met verschillende betalingsbewijzen, de advocatenbadge van uw echtgenote, een origineel vonnis, een cd-rom alsook de enveloppes waarin extra documenten aan u werden verstuurd vanuit Egypte.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Dient allereerst te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht noch aan uw beweerde arrestatie door de Staatsveiligheid in maart 2010 noch aan de daaropvolgende veroordeling bij verstek in juni 2010.

Allereerst dient er over de authenticiteit van het vonnis d.d. 13 juni 2010 ernstig getwijfeld te worden. Niet alleen staat nergens vermeld krachtens welk artikel u precies tot 25 jaar gevangenisstraf en een geldboete werd veroordeeld. Volgens het door u voorgelegde vonnis eiste het Openbare Ministerie "de zwaarste straf" "conform de wetgeving". Het hoeft echter geen betoog dat elke rechterlijke uitspraak zijn grondslag vindt in een specifiek wetsartikel en dit op het vonnis vermeld wordt. Ook duidt de aanwezigheid van ingescande stempels op papieren die wel met balpen zijn aangevuld, onmiskenbaar op het gefabriceerd karakter, terwijl u beweert dat het om een origineel document gaat (CGVS, p.5). U hebt met andere woorden de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het neerleggen van een niet authentiek stuk. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels over de waarachtigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas en komt de oprechtheid van uw asielaanvraag in het gedrang.

Vervolgens is het ronduit ongeloofwaardig dat u voorhoudt op 27 juli 2010 te zijn vrijgelaten door de Staatsveiligheid (CGVS, p.25 & p.27) terwijl de rechtbank van El Zeitoun op 13 juni 2010 tot 25 jaar gevangenisstraf veroordeelde en een arrestatiebevel tegen u had uitgevaardigd (CGVS, p.12, p.25 en p.26). Niet alleen kan redelijkerwijs verondersteld worden dat de Staatsveiligheid over deze informatie beschikte. Dat is overigens ook u duidelijk. U haalt immers zelf aan dat de Staatsveiligheid u vasthield om u ervan te weerhouden de zitting in de rechtbank bij te wonen en een advocaat in te schakelen. De door u geschetste gang van zaken waarbij de staatsveiligheid tegenover pretendeerde dat u vrijgelaten was opdat de rechtbank u niet zou oproepen, om u vervolgens na een veroordeling effectief vrij te laten met als bedoeling u ofwel te laten vermoorden door de D.(...) familie ofwel u opnieuw te arresteren, is niet geloofwaardig. Temeer daar de Staatsveiligheid de inschatting kon maken dat u, als u op vrije oeten zou worden gesteld, het hazenpad zou kiezen. Dat zij ú, die op dat moment veroordeeld werd tot 25 jaar gevangenisstraf en een geldboete, bijgevolg vrijlieten is dermate onwaarschijnlijk dat hieraan uw geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Bovendien is het bevreemdend dat u bij het invullen van de vragenlijst CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere reden heeft aangereikt voor uw arrestatie door de Staatsveiligheid. Daar vermeldde u immers dat u een film (35 minuten lang) op Youtube plaatste en ongeveer één week later door de Staatsveiligheid werd gearresteerd. Tijdens uw gehoor op het CGVS rept u echter met geen woord over de publicatie van een film op Youtube op dat moment. U haalt enkel aan u door de politie werd gearresteerd wijt u louter aan het racisme jegens christenen (CGVS, p.23). Hoe het komt dat u naderhand werd overgeleverd aan de Staatsveiligheid weet u niet maar u werpt op dat het proces-verbaal ook wel naar de Staatsveiligheid werd doorgestuurd (CGVS, p.24). Geenszins maakt u echter melding van de publicatie van een film op Youtube die aanleiding zou zijn voor deze arrestatie. Hoewel u expliciet de mogelijkheid werd geboden fouten die bij het invullen van de vragenlijst waren voorgevallen, te melden, heeft u er met geen woord over gerept dat hierover een fout zou zijn geslopen in de vragenlijst (CGVS p.2-4). Dat u dit filmpje wel aanhaalde in verband met uw problemen in 2003 verandert niets aan deze appreciatie, temeer daar u op het CGVS duidelijk verklaarde dat deze problemen opgelost waren (CGVS p.9) . Deze bevinding plaatst dan ook verder de nodige vraagtekens bij de door u geschilderde context waarin u gearresteerd werd.

Voorts kan aangestipt worden dat uw verklaringen op de zetel van het CGVS enkele discrepanties bevatten. Zo stelde u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat u zelf een advocaat, zijnde R.(...) J.(...), had aangesteld om in beroep te gaan tegen het vonnis d.d. 13 juni 2010 en dat hij met het oog daarop over een kopie van het vonnis beschikte (CGVS, p.12). Later tijdens het gehoor, gevraagd of u in de loop van dit hele gebeuren een advocaat had ingeschakeld, antwoordt u bovendien dat niet uzelf maar wel de kerk twee advocaten voor u hadden ingesteld maar zij niets voor u konden doen (CGVS, p.27). Wat de aanval op uw restaurant, auto's en appartement betreft, moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met deze aanval op uw restaurant terwijl u nochtans melding maakt van twee medische operaties (CGVS, p.18) evenals een proces-verbaal dat u in het ziekenhuis in de Zes Oktober-stad enkele dagen na het incident door de politie liet optekenen (GVS, pp.19-22, p.22 en p.24). Bijgevolg slaagt u er totaal niet in om uw verklaringen zelfs maar enigszins aannemelijk te maken op basis van documenten, terwijl men in uw geval redelijkerwijs kan verwachten dat u toch een begin van bewijs zou moeten kunnen aanbrengen.

Ook het door u gestelde gedrag in Egypte ondermijnt verder de geloofwaardigheid en de ernst van uw gegronde vrees. Dat u na de aanval op uw restaurant rond 18 september 2009 (CGVS, p.16) nog drie jaar en vijf maanden in Egypte bleef (CGVS, p.14), strookt totaal niet met uw besluit om meteen na

dat incident de vlucht te nemen samen met uw echtgenote. U stelt weliswaar dat u zich schuilhield bij vrienden, kerken en het Mary Mina- klooster in Alexandrië (CGVS, p.4, p.7 & pp. 19-20), maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u naderhand niet alleen rondwandelde in de Zes-Oktoberstad en het klooster verliet om enkele geldzaken te regelen (CGVS, p.23). Meer nog, op een gegeven moment keerde u ook naar uw huis terug (CGVS, p.22). Van iemand die vreest gedood te worden, kan zulk risicovol gedrag allerminst worden verwacht.

U stelt dat u bang heeft dat de familie van A.(...) D.(...) op de hoogte is van uw verblijf in België en zij u hier zouden kunnen vermoorden (CGVS, p.27). Deze redenering volgend – kan het voor hen niet zo moeilijk zijn geweest om u hetzij in Alexandrië, hetzij elders in het land terug te vinden (CGVS, p. 24). Dat dit niet gebeurde, laat veeleer uitschijnen dat er van een dergelijk ernstig conflict met de salafisten of de familie van A.(...) D.(...) geen sprake is.

Ook na uw vrijlating op datum van 27 juli 2010 verbleef u bovendien nog steeds twee jaar en zeven maanden in Egypte. Uw verklaring dat u niemand vond om u naar het buitenland te smokkelen omdat er maar 1 persoon in Egypte is die vluchtroutes over zee organiseert (CGVS, p.27), kan niet overtuigen.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek naar Frankrijk in december 2003 geen aanwijzing zijn dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In 2001 publiceerde een bevriende diplomaat de film die u hem had doorgegeven, op Youtube. De film ging over de moord op een christen door moslims. De Staatsveiligheid raakte hiervan op de hoogte, contacteerde u en bedreigde u met de dood. U hield zich onmiddellijk schuil en wist de Griekse ambassade te overhalen u een visum af te leveren. Niet alleen verliet u het land destijds op een legale manier ondanks uw problemen met de Egyptische Staatsveiligheid, ook vond u het naar eigen zeggen niet nodig om in Frankrijk asiel aan te vragen, zelfs al verbleef u daar het overgrote deel van de tijd illegaal (CGVS p.5, 9). Via de telefoon regelde u deze zaak en vernam u dat u niet langer vervolgd werd. Daarop keerde u in september 2006 terug naar Egypte (GVS, pp.8-9). Zowel uit uw verklaringen op de zetel van het CGVS als uit uw vrijwillige terugkeer naar Egypte in 2006 mag bijgevolg redelijkerwijs verwacht worden dat u op dat moment niet langer een vrees voor vervolging door de Staatsveiligheid koesterde. Bijgevolg zijn er goede redenen om aan te nemen dat u actueel omwille van deze feiten geen vrees voor vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Behalve uw vluchtrelaas, waaraan zoals hierboven gesteld geen geloof kan worden gehecht, maakt u er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dat u persoonlijke dergelijke problemen heeft ondervonden. U verwijst wel naar twee incidenten die uw echtgenote zou hebben meegemaakt. Zij zou, toen ze zwanger was, door twee moslimvrouwen zijn geslagen omdat ze christen is waardoor ze jullie kindje verloor (CGVS p.26). Op een ander moment zou haar haar zijn afgeknipt, zo haalt uw advocaat aan (CGVS p.29). Vooreerst dient te worden gesteld dat u deze beweringen niet kan staven aan de hand van enig bewijs. Deze blote beweringen kunnen, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer het feiten zijn die uw echtgenote betreffen en zij nog steeds in Egypte verblijft.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken voorsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire, d.d. 31 mei 2013 en COI Focus: Egypte. La destitution du président Mohamed Morsi et ses suites, d.d. 1 augustus 2013).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Allereerst heeft de kopie van uw identiteitskaart en uw originele geboorteakte slechts betrekking op uw identiteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor de originele geboorteaktes van uw echtgenote en dochter. De drie originele attesten van de Koptische kerk, uw drie werkbades, het huurcontract van uw restaurant met verschillende betalingsbewijzen alsook de advocatenbadge van uw echtgenote, houden slechts verband met uw religie alsook die van echtgenote en dochter en met uw job alsook die van uw vrouw, gegevens die niet in twijfel worden getrokken.

Wat betreft de medische attesten, deze kunnen bovenstaande appreciatie van uw dossier evenmin wijzigen. Het ene medische attest over uw medische en psychologische problemen (handicap en posttraumatisch stresssyndroom) werd opgesteld door een huisarts die zich niet in de hoedanigheid bevindt om dergelijke psychologische diagnose (posttraumatisch stresssyndroom) te stellen. Noch is hij in staat om met zekerheid te oordelen over de mogelijke oorzaken die aan de basis liggen van de door hem genoemde medische klachten. Uit het medische attest blijkt evenmin dat aan de vaststellingen van de huisarts enig gespecialiseerd onderzoek is voorafgegaan dat zijn uitspraken zou onderbouwen. Bovendien worden in het attest geen problemen op cognitief niveau gemeld. Sinds 30 augustus 2013 legt u bovendien geen enkel ander medisch attest voor, desondanks u tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal wel een nieuw, medisch onderzoek aankondigde dat u één van de daaropvolgende dagen zou ondergaan (CGVS, p.2). Het andere medische attest betreft louter een typeformulier van het medische getuigschrift dat bestemd is voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Dienst Vreemdelingenzaken en waarop enkel “de graad van de ernst van de aandoening” werd aangevuld. Verder is het blanco en niet gedateerd.

Het vonnis d.d. 5 juni 2013 werd hierboven reeds besproken. De door u voorgelegde cd-rom bevat tenslotte enkele foto's, films en kopies van documenten. De foto's en films hebben geen toegevoegde waarde aangezien u zelf niet op de beelden Zij hebben louter betrekking op de algemene situatie van de Kopten in Egypte. De documenten betreffen twee medische rapporten en een proces-verbaal, allen opgesteld met betrekking tot de persoon van A.(...) A.(...) M.(...). Deze documenten houden evenmin verband met uw persoonlijke asielrelaas en zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde motiveringen kunnen weerleggen. Ook de enveloppes waarin u extra documenten werden overgemaakt vanuit Egypte, doen geen afbreuk aan de hierboven gemaakte beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève, artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), de

materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de zorgvuldigheidsplicht, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en de zorgvuldigheidsplicht, benadrukt verzoeker dat hij een Koptische christen is en hieraan niet wordt getwijfeld door de commissaris-generaal, en dat hij bijgevolg een risicoprofiel heeft. Verzoeker laakt dat nergens in de bestreden beslissing de vraag wordt gesteld naar de situatie van Koptische christenen in Egypte, die regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van de aanhoudende discriminaties en geweld zal terecht komen. Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt, aldus verzoeker, tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt. Verzoeker vervolgt dat dient te worden benadrukt dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet spreekt immers duidelijk over "een reëel risico op ernstige schade" door onder andere "onmenselijke of vernederende behandeling". Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan zijn verzoekschrift, waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk onder de voorwaarden van de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus valt. Hij poneert dat zijn leven in Egypte onmogelijk is omwille van de onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie en het geweld. Hij merkt verder op dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en de erkenning van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Minstens moet, zo poneert hij, het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging worden aanzien. Hij besluit dat er in zijnen hoofde derhalve wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de vluchtelingenconventie.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het rapport "*Work on Him until He Confesses. Impunity for Torture in Egypt*" van Human Rights Watch van januari 2011, het rapport "*How long are we going to live in this injustice? Egypt's Christians caught between sectarian attacks and state inaction*" van Amnesty International van oktober 2013, het rapport "*Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (Juli 2013-October 2013)*" van Immigration and Refugee Board of Canada van 17 oktober 2013, het artikel "*Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo*" van The Guardian van 21 oktober 2013, het internetartikel "*Violence in Egypt is Focus of Hearing on Int'l Human Rights Day*" van (op de site van) het Amerikaanse parlamentslid Chris Smith, het artikel "*Egyptian soldiers killed in Ismailiya and Sinai attacks*" van BBC News van 7 oktober 2013, het artikel "*Egyptian Soldiers Killed in Sinai Attack*" van The New York Times van 20 november 2013 en het reisadvies Egypte van de FOD Buitenlandse Zaken van 24 december 2013.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 57/7 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel, dat luidt als volgt: "*Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich wenden tot de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen teneinde alle nuttige inlichtingen voor het vervullen van zijn opdracht in te winnen. Het is gerechtigd om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen.*" zou geschonden zijn.

Verzoeker laat tevens na te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing met schending van de artikelen 16 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn genomen.

Bij ontstentenis van enige toelichting, zijn deze onderdelen van het eerste en tweede middel niet ontvankelijk.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde arrestatie door de Staatsveiligheid in maart 2010 noch aan de daaropvolgende veroordeling bij verstek in juni 2010 daar (1) ernstig getwijfeld dient te worden aan de authenticiteit van het vonnis dd. 13 juni 2010 vermits nergens vermeld staat krachtens welk artikel hij precies tot 25 jaar gevangenisstraf en een geldboete werd veroordeeld en ook de aanwezigheid van ingescande stempels op papieren die met balpen zijn aangevuld onmiskenbaar duidt op het gefabriceerd karakter, terwijl hij beweert dat het om een origineel document gaat, (2) het ronduit ongeloofwaardig is dat hij voorhoudt op 27 juli 2010 te zijn vrijgelaten door de Staatsveiligheid terwijl de rechtbank van El Zeitoun hem op 13 juni 2010 tot 25 jaar gevangenisstraf veroordeelde en een arrestatiebevel tegen hem had uitgevaardigd, temeer de Staatsveiligheid de inschatting kon maken dat hij, als hij op vrije voeten zou worden gesteld, het hazepad zou kiezen, (3) hij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken als reden voor zijn arrestatie door de Staatsveiligheid vermeldde dat hij een film (35 minuten lang) op Youtube plaatste, waarna hij ongeveer één week later door de Staatsveiligheid werd gearresteerd, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het CGVS aanhaalt dat hij door de politie werd gearresteerd wegens het racisme jegens christenen en dat hij niet weet hoe het komt dat hij naderhand werd overgeleverd aan de Staatsveiligheid, (4) zijn verklaringen op de zetel van het CGVS discrepanties bevatten omtrent het feit of hijzelf dan wel de kerk (een) advoca(a)t(en) had aangesteld om in beroep te gaan tegen het vonnis dd. 13 juni 2010, (5) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de aanval op zijn restaurant, auto's en appartement terwijl hij nochtans melding maakt van twee medische operaties en van een proces-verbaal dat hij in het ziekenhuis in de Zes Oktober-stad enkele dagen na het incident door de politie liet optekenen en (6) ook het gegeven dat hij na de aanval op zijn restaurant rond 18 september 2009 nog drie jaar en vijf maanden in Egypte bleef totaal niet strookt met zijn besluit om meteen na dat incident de vlucht te nemen samen met zijn echtgenote, zoals wordt toegelicht, (ii) de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek naar Frankrijk in december 2003 geen aanwijzing zijn dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, (iii) de blote beweringen omtrent twee incidenten die zijn echtgenote zou hebben meegemaakt, in het licht van de gedane vaststellingen omtrent het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen, niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat er in zijn hoofde sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, temeer het feiten zijn die zijn echtgenote betreffen en zij nog steeds in Egypte verblijft, (iv) hoewel de situatie voor Kopten in Egypte enigszins zorgwekkend is, uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat de bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de

vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging, het veelvuldig wijzen naar, citeren en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het verwijzen naar en uitgebreid citeren van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de problematische situatie van de Koptische christenen in Egypte, waarmee hij evenwel niet vermag de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten, noch een beweerde vrees voor vervolging aan te tonen.

2.7.1. Zo laat verzoeker met betrekking tot zijn arrestatie door de Staatsveiligheid en zijn veroordeling gelden dat het arresteren en folteren veelvuldig voorkomt in Egypte. Het verkrijgen van bekentenissen is het doel. Zeer vaak zijn deze bekentenissen vals en worden ze gedaan in de hoop dat de folteringeren stoppen. Verzoeker vervolgt dat in zijn geval de rechtbank trachtte informatie over hem in te winnen maar de Staatsveiligheid zei dat ze hem al hadden vrijgelaten en dat ze verder niets meer over hem wisten. Ook dit blijkt een veel voorkomende praktijk te zijn. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een aantal passages uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport van Human Rights Watch.

Verzoeker overtuigt allermindst. Dat de in het verzoekschrift geschetste praktijken inderdaad veelvuldig voorkomen in Egypte, betekent niet dat ook verzoekers relaas waarheidsgetrouw zou zijn. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde inhoudelijke en vormelijke gebreken inzake het door hem voorgelegde vonnis. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt de Raad dat deze gebreken, die door verzoeker niet worden betwist, laat staan ontkracht, volstaan om te besluiten dat het vonnis geen waarborgen biedt inzake authenticiteit zodat hieraan niet de minste bewijswaarde kan worden verleend. De pertinente motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat ook verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van het door hem voorgelegde vonnis. Verzoeker beweerde immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij werd veroordeeld tot de doodstraf (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 3.2.) terwijl uit het door hem bijgebrachte vonnis moet blijken dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar en een geldboete, vaststelling welke de bewijswaarde van het vonnis verder onderuit haalt.

2.7.2. Waar het ongeloofwaardig wordt geacht dat hij zou zijn vrijgelaten door de Staatsveiligheid terwijl hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 25 jaar, voert verzoeker aan dat hij duidelijk heeft gemeld dat hij pas een maand na de veroordeling werd vrijgelaten, dit om te voorkomen dat hij beroep zou kunnen aantekenen tegen het vonnis. De Staatsveiligheid is volgens verzoeker immers niet bevoegd om te veroordelen, reden waarom hij werd vrijgelaten. Op deze manier kon hij op een officiële, wettige manier worden aangehouden. Hij vluchtte echter naar Alexandrië alvorens dit kon gebeuren.

Opnieuw kan verzoekers verweer, waarmee hij in wezen blijft steken in het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen, bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken waarbij de Staatsveiligheid hem na een veroordeling tot een gevangenisstraf van 25 jaar zou hebben vrijgelaten met als bedoeling hem ofwel te laten vermoorden door de familie D. ofwel hem opnieuw te laten arresteren ronduit ongeloofwaardig is. Dit klemt des te meer daar, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, de Staatsveiligheid de inschatting kon maken dat verzoeker, als hij op vrije voeten zou worden gesteld, zou vluchten. Het verweer in het verzoekschrift is niet van dien aard om bovenstaande appreciatie om te buigen.

2.7.3. Voorts betwist verzoeker dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken een andere reden voor zijn arrestatie opgaf dan tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag, waaruit blijkt dat hij tijdens het gehoor wel degelijk heeft gesproken over de film op Youtube. Verzoeker wijst erop dat hij duidelijk

heeft aangegeven dat het plaatsen van de film op Youtube de aanleiding was voor zijn vertrek naar Frankrijk in 2003 en dat zijn vlucht naar België andere redenen had.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker blijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waar hem geenszins wordt verweten tijdens het gehoor niet te hebben gesproken over de film op Youtube doch waar correct wordt vastgesteld dat verzoeker deze film niet aanhaalde als reden voor zijn arrestatie in maart 2010: *“Bovendien is het bevreemdend dat u bij het invullen van de vragenlijst CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere reden heeft aangereikt voor uw arrestatie door de Staatsveiligheid. Daar vermeldde u immers dat u een film (35 minuten lang) op Youtube plaatste en ongeveer één week later door de Staatsveiligheid werd gearresteerd. Tijdens uw gehoor op het CGVS rept u echter met geen woord over de publicatie van een film op Youtube op dat moment. U haalt enkel aan u door de politie werd gearresteerd wijt u louter aan het racisme jegens christenen (CGVS, p.23). Hoe het komt dat u naderhand werd overgeleverd aan de Staatsveiligheid weet u niet maar u werpt op dat het proces-verbaal ook wel naar de Staatsveiligheid werd doorgestuurd (CGVS, p.24). Geenszins maakt u echter melding van de publicatie van een film op Youtube die aanleiding zou zijn voor deze arrestatie. Hoewel u expliciet de mogelijkheid werd geboden fouten die bij het invullen van de vragenlijst waren voorgevallen, te melden, heeft u er met geen woord over gerept dat hierover een fout zou zijn geslopen in de vragenlijst (CGVS p.2-4). Dat u dit filmpje wel aanhaalde in verband met uw problemen in 2003 verandert niets aan deze appreciatie, temeer daar u op het CGVS duidelijk verklaarde dat deze problemen opgelost waren (CGVS p.9) . Deze bevinding plaatst dan ook verder de nodige vraagtekens bij de door u geschilderde context waarin u gearresteerd werd.”*

Verzoeker bevestigt in voorliggend verzoekschrift uitdrukkelijk dat de publicatie van de film op Youtube de reden was van zijn vertrek naar Frankrijk in 2003 en dat de publicatie van deze film niet de aanleiding vormde voor zijn vlucht naar België in 2013. De motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat de problemen die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek naar Frankrijk in december 2003 geen aanwijzing zijn dat hij actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, blijft dat ook staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde als volgt: *“In 13.12.2003 ben ik, via Griekenland, gevlucht naar Frankrijk omdat ik problemen met de Staatsveiligheid van Egypte.*

Over welke problemen hebt u het?

Op 01.01.2000 vond er een incident in Qina (niet ver van Soedan) plaats waarbij moslims, christenen hebben vermoord. Dit incident werd gefilmd. In 2003 heeft een bepaalde persoon van mijn kerk, mij een CD-rom gegeven met het gefilmde incident op. (ik wil de naam van deze persoon niet vrijgeven omdat ik schrik heb dat hij problemen gaat krijgen.)

In 2003 heb ik de film getoond aan mijn collega's van het Griekse consulaat in Caïro. De Staatsveiligheid kwam dit te weten. Ik besloot om te vluchten en de mensen van het consulaat hebben me hierbij geholpen.

In 2006 besloot ik om terug te keren naar Egypte omdat mijn problemen opgelost waren. Bij mijn aankomst in de luchthaven van Caïro werd mijn paspoort ingehouden door de Staatsveiligheid omdat mijn visum voor Griekenland verlopen was.

In 2010 heb ik de film (35 minuten lang) op Youtube geplaatst. Ongeveer één week later werd ik gearresteerd door de Staatsveiligheid. Ik werd ongeveer 3 maanden vastgehouden. Nadat ik werd vrijgelaten, dook ik onder in het klooster. Daar verbleef ik tem mijn vertrek naar Europa. (...)” ((administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 4-5, vraag 3.5.). Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt hieruit ontegensprekelijk dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken als reden voor zijn arrestatie door de Staatsveiligheid in 2010 vermeldde dat hij een film (35 minuten lang) op Youtube plaatste, verklaring welke onverenigbaar is met verzoekers gezegden tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal en zijn bemerkingsen in het verzoekschrift. De vaststelling dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen manifest afwijkende verklaringen heeft afgelegd omtrent de reden van zijn arrestatie door de Staatsveiligheid in 2010, haalt zijn algehele geloofwaardigheid finaal onderuit.

2.7.4. Tot slot tracht verzoeker het gebrek aan enig begin van bewijs van de aanval op zijn restaurant, auto's en appartement in 2009 te vergoelijken, stellende dat hij duidelijk verklaarde dat hij niet naar een ziekenhuis is geweest uit angst daar te worden vermoord en dat hij naar een bevriende arts ging die zijn wonden heeft genaaid.

Wederom valt verzoekers uitleg in het verzoekschrift niet te rijmen met zijn verklaringen tijdens het gehoor, waaruit weliswaar blijkt dat hij na de aanval op zijn restaurant naar een bevriende arts vluchtte, die zijn bloeding provisoir stopte, doch tevens dat verzoeker enkele dagen na het incident wel degelijk naar het ziekenhuis in de Zes Oktober-stad is gegaan, waar door de politie een proces-verbaal werd opgemaakt (administratief dossier, stuk 5, p. 18-22 en p. 24). Dat verzoeker aldus geen begin van bewijs kan voorleggen van deze ziekenhuisopname, noch van het proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van de aanval op zijn restaurant, auto's en appartement, komt verzoekers geloofwaardigheid andermaal niet ten goede.

2.7.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat (i) verzoekers verklaringen op de zetel van het CGVS discrepanties bevatten omtrent het feit of hijzelf dan wel de kerk (een) advoca(a)t(en) had aangesteld om in beroep te gaan tegen het vonnis dd. 13 juni 2010, en (ii) ook het gegeven dat hij na de aanval op zijn restaurant rond 18 september 2009 nog drie jaar en vijf maanden in Egypte bleef totaal niet strookt met zijn besluit om meteen na dat incident de vlucht te nemen samen met zijn echtgenote. De pertinente vaststellingen en overwegingen in dit verband zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

2.7.6. Waar verzoeker, verwijzende naar enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, (meer in het algemeen) oppert dat het omwille van de aanhoudende en alomtegenwoordige discriminatie en het sektarische geweld jegens de Koptische christenen in Egypte voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze als volgt oordeelt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.*

Behalve uw vluchtrelaas, waaraan zoals hierboven gesteld geen geloof kan worden gehecht, maakt u er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen gewag van dat u persoonlijke dergelijke problemen heeft ondervonden. U verwijst wel naar twee incidenten die uw echtgenote zou hebben meegemaakt. Zij zou, toen ze zwanger was, door twee moslimvrouwen zijn geslagen omdat ze christen is waardoor ze jullie kindje verloor (CGVS p.26). Op een ander moment zou haar haar zijn afgeknipt, zo haalt u advocaat aan (CGVS p.29). Vooreerst dient te worden gesteld dat u deze beweringen niet kan staven aan de hand van enig bewijs. Deze blote beweringen kunnen, zeker in het licht van bovenstaande vaststellingen omtrent het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, temeer het feiten zijn die uw echtgenote betreffen en zij nog steeds in Egypte verblijft.” Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de argumentatie dat Koptische christenen in Egypte regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld en dat discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken tot marginalisatie en sociale uitsluiting leidt, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt, en de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De

verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij wijst op de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen en citeert in dit verband opnieuw uit enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels. Verder benadrukt hij dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers, gelet op het feit dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling” spreekt.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Op 4 maart 2014 maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 23 december 2013 over aan de Raad. In deze actualisatie van de informatie met betrekking tot de situatie van de christenen in Egypte worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-25 en p. 29). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in de meest recente maanden de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk

buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte de jongste maanden geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.10.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.10.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die voormelde vaststelling in een ander daglicht stelt. Immers, ofschoon uit de door hem bijgebrachte artikels van BBC News en The New York Times alsook uit voormelde informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger werden geïsoleerd en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Met betrekking tot het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Egypte van 25 november 2013 wijst de Raad erop dat dit slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de

veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad deze stukken om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.13. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS